

David Baldacci
Bukottak

David Baldacci

Bukottak

GENERAL PRESS
KÖNYVKIADÓ

A mű eredeti címe
The Fallen

Copyright © 2018 by Columbus Rose, Ltd.

Hungarian translation © Kiss Ádám

© General Press Könyvkiadó, 2020

Az egyedül jogosított magyar nyelvű kiadás.
A kiadó minden jogot fenntart,
az írott és az elektronikus sajtóban
részletekben közölt kiadás és közlés jogát is.

Fordította
KISS ÁDÁM

A borítót
KISS GERGELY
tervezte

ISBN 978 963 452 389 5

Kiadja a GENERAL PRESS KÖNYVKIADÓ
1086 Budapest, Dankó utca 4–8.
Telefon: (06 1) 299 1030

www.generalpress.hu
generalpress@lira.hu

Felelős kiadó KOLOSI BEÁTA
Műszaki szerkesztő DANZIGER DÁNIEL
Felelős szerkesztő SZABÓ PIROSKA

1. fejezet

Ki okozta a halálodat?

Pontosabban, ki ölt meg téged?

Elvégre a két kérdés között jelentős különbség van.

Amos Decker egy ház hátsó verandáján álldogált, ahol FBI-os kollégájával, Alex Jamisonnal szálltak meg, amíg látogatóban voltak a nő nővérénél. Aznap este már a harmadik sörét fogyasztotta. Két ujjá közé csippentette az üveg nyakát, miközben a kérdésen gondolkodott. Tudta, hogy az emberek többsége nem foglalkozik ilyen problémákkal, mert semmi okuk nincs rá. Ám Decker szakmai életének nagy része az utóbbi dilemma pontos megválaszolása körül forgott. Másfajta élete pedig nem is igen maradt.

Azt is pontosan tudta, hogy a két kérdésfeltevés közötti különbség jóval bonyolultabb, mint azt a legtöbben gondolnák.

Például okozhatjuk valakinek a halálát úgy, hogy azzal jóigalag még nem követünk el emberölést.

Ott van például a baleseti halál: az autónk véletlenül neki-csapódik egy másik járműnek, és valaki halálos sérüléseket szenved, esetleg elejtjük a fegyverünket, amely így véletlenül elsül, és a golyó eltalál egy járókelőt. Valaki meghal, de a bíróság előtt mégsem beszélünk emberölésről.

Vagy vehetjük az asszisztált öngyilkosságot: egy halálos beteg véget kíván vetni a szenvedéseinek, és ebben segítséget nyújtunk neki. Ezt egyes helyeken legálisan megtehetjük, máshol nem. Mindenesetre valaki így is meghalhat. A baleseti halállal ellentétben itt *szándékos* a halál okozása, de ettől

még nem történik emberölés, mivel az elhunyt döntött úgy, hogy nem kíván tovább élni.

Beszélhetünk jogos emberölésről is, aminek legjobb példája az önvédelem. Itt megvan a másnak való károkozás szándéka, de a törvény kimondja, hogy jogunk van megvédeni magunkat.

Az emberölés a súlyossága szerint is többféle lehet.

Ha az autóbaleset vagy a fegyver elejtése során hanyagul járunk el, és valaki életét veszti, gondatlan emberöléssel vádolhatnak meg minket.

Egy váratlanul kezdődő, halálos kimenetelű verekedés esetében az elkövetőt a súlyosabb, erős felindulásból elkövetett emberölés büntetében ítélik el.

Az erős felindulásból elkövetett emberölés közeli testvérénél, a szándékos emberölésnél már a szándékosság és egyes esetekben a gondatlanság is szerepet játszik, de előre eltervezettségről, úgynevezett *lesben állásról* még nem beszélünk.

Decker kortyolt egyet a söréből, miközben magában végigvette az élet szándékos kioltásának jogi követelményeit. Véleménye szerint az utolsó kategória volt a legrosszabb.

Az előre megfontolt emberölés esetében egyszerre kellett teljesülnie az akaratlagosság, az előre eltervezettség és a szándékosság kritériumának. Az ilyen bűntényeknél valakivel a saját érdekeink miatt akarunk végezni, és előzetes tervet készítünk, hogy a halála garantáltan bekövetkezzen.

Ezeknek az ördögi tetteknek voltak a legsúlyosabb jogi következményei.

Decker szinte egész felnőtt életét az ilyen bűnözők felkutatásával töltötte.

Kortyolt még egyet a söréből.

Gyilkosokat fogok el. Csak ehhez értek.

Az ohioi határ közelében fekvő Baronville-ben bámulta az északnyugat-pennsylvaniai éjszakai égboltot. Úgy hallotta, hogy a városka egykor híres volt az üzemeiről meg a bányászataról, és pusztá létét is a névadó Baron családnak köszön-

hette, akik kiásatták a tárnákat, és felépítették a gyárat. Ám a kereskedelem eme pillérei rég meginogtak. Mára nem maradt errefelé sok látnivaló. Az emberek mégis boldogultak valahogy, méghozzá a legkülönbélebb módokon és sikerességgel. Hasonlóképpen lehetett volna nyilatkozni az Egyesült Államok számtalan más településéről.

Odabent a házban Alex Jamison épp fehérbort szürcsölgett a nővérel, Amberrel, és közben a hamarosan hatéves, de korát meghazudtolóan érett unokahúgával, Zoéval beszélgetett. Decker és Jamison épp a vakációjukat töltötték, így pillanatnyilag nem kellett bűntényeket megoldaniuk az FBI washingtoni különleges akciócsoportjának a tagjaiként. Decker vonakodott elutazni Jamison társaságában, de a főnökük, Borgia különleges ügynök ragaszkodott a kényszerpihenőhöz. És amikor Jamison felvetette, hogy elkísérhetné meglátogatni a nővérét, Deckernek hirtelen semmilyen másik úti cél nem jutott eszébe.

Szóval itt vagyok.

Kortyolt még egyet, és szemügyre vette negyvennyolcas lábfejét.

Miután megérkeztek, megtörtént a bemutatkozás, a lányok megölelték egymást, udvariaskodtak egy sort, mindketten a szobájukba vitték az utazótáskájukat, Jamison pedig átadta a házavató ajándékát a nővérenek és az unokahúgának, mivel Amber nemrég érkezett meg új otthonába a családjával. Vacsorát készítettek és ettek, de Decker már jóval korábban kifogyott a mondandóból meg az ötletekből, hogy a társas érintkezés ezen kitüntetett esetében mit illik tenni. Ez volt az a pillanat, amikor az őt valószínűleg mindenkinél jobban ismerő Jamison diszkréten felvetette, hogy fogja a sörét – meg az esetlenségét –, és menjen ki, míg ők a nővérel elcsevegnek úgy, ahogy a hölgyek az urak távollétében általában szoktak.

Decker nem volt mindig ilyen elveszett az idegenek társaságában. A százkilencvennyolc centiméter magas, százhar-

minc kilónál valamivel – talán nem is csak valamivel – nehezebb, egykori profi amerikaifutball-játékos Decker régen barátságos, társaságkedvelő, sőt kissé bohókás volt, szerette a tréfát, és mindig akadt egy szellemes megjegyzése.

Aztán jött a durva fejsérülés a focipályán, amely örökre megváltoztatta az életét és a személyiségét. Az ütközés következtében fellépő agyi traumába majdnem belehalt. Ugyan túlélte a balesetet, de az agyának át kellett huzaloznia magát, hogy meggyógyulhasson. Ez a folyamat két látványos nyomot hagyott az elméjén.

Az első a hipermnézia, vagyis a tökéletes emlékfelidezés volt. Az ilyen képességgel élők gyakran csak a saját életükkel kapcsolatos információk esetében tudták ezt alkalmazni, és más területeken általában átlagon aluli memóriakapacitás jellemezte őket. Decker esetében nem erről volt szó. Olyan volt így élni, mintha valaki egy végtelen tárhellyel ellátott kamerát helyezett volna a fejébe, amely megállás nélkül felvételeket készített. Örökre az emlékek börtönében ragadt, az emlékezetéből sohasem törlődött semmi. Decker ezt az ajándékot egyértelműen kétélű fegyvernek érezte.

A sérülés másik következménye a szinesztézia néven ismert állapot kifejlődése volt. Bizonyos dolgokat, mondjuk a halált, egy-egy színhez kötött. Ez például a halál esetében az élénkkék volt, amelytől Decker nyakán mindig felállt a szőr, a gyomra pedig felfordult.

Agyának változásával együtt a személyisége is átalakult. A társaság- és szórakozáskedvelő férfi, aki imádta ugratni a többieket, örökre eltűnt, és a helyét átvette...

Átvettem én.

Mivel a focikarrierje örökre véget ért, felcsapott rendőrnek, majd gyilkossági nyomozó lett a szülővárosában, az ohiói Burlingtonban. Akkoriban vett feleségül egy csodálatos, Cassandra nevű nőt, akit ő mindig csak Cassie-nek szólított, és született egy gyönyörű kislányuk, akit Mollynak neveztek el.

Már nem él.

Mindez már a múlté, mert immár nincs csodálatos felesége és gyönyörű kislánya.

Ki okozta a halálukat?

Ki ölte meg őket?

Decker már kiderítette, ki vette el tőle a családját. És ez a valaki drágán megfizetett a tettéért.

Ez az ár azonban még így is eltörpült ahhoz képest, amelyet Deckernek kellett megfizetnie élete minden egyes percében, egészen az utolsó leheletéig.

– Alex néni azt mondja, te sohasem felejtessz el semmit.

Decker felriadt a töprengéséből, és a kíváncsi hang forrása felé fordult.

Zoe Mitchell a haját két lófarokban hordta, hosszú ujjú, rózsaszín, virágokkal díszített felsőt és fehér rövidnadrágot viselt, amely látni engedte csontos térdét. A kislány kíváncsian bámulta a férfit a ház hátuljához csatlakozó, fából készült veranda túloldaláról.

– Igen, egész jó a memóriám – ismerte el Decker.

Zoe feltartott egy papírlapot, amelyen egy tucat nagyon hosszú szám szerepelt. Átadta a férfinak.

– Ezeket meg tudod jegyezni? – kérdezte reménykedve.

Decker egy pillantást vetett a lapra, majd visszaadta a lánynak.

– Ez azt jelenti, hogy nem tudod megjegyezni? – kérdezte Zoe, miközben szeplős arcán egyértelmű csalódottság tükröződött.

– Nem, ez azt jelenti, hogy már meg is jegyeztem őket.

Felsorolta a számokat, pontosan ugyanabban a sorrendben, ahogy a lapon szerepeltek, mert a fejében is ezt a számokkal teleírt lapot látta.

A kislány szélesen elvigyorodott.

– Ez nagyon menő.

– Szerinted az? – kérdezett vissza Decker.

Zoe fakókék szeme elkerekedett a megjegyzés hallatán.

– Miért, szerinted nem?

– Néha tényleg menő.

Nekidőlt a veranda korlátjának, és kortyolt egyet a söréből, miközben Zoe őt figyelte.

– Alex néni azt mondja, hogy rossz embereket kapsz el.

– Vele együtt. A nagynénédnek nagyon jó megérzései vannak.

Zoe szemmel láthatólag nem értette a választ.

– Nagyon jó emberismerő – magyarázta a férfi. – Észrevesz olyasmiket, amiket mások nem.

– Ő a kedvenc nagynéném.

– Hány nagynénéd van?

A lány felsóhajtott.

– Egy csomó. Egyikük sem olyan menő, mint Alex néni. – Zoe felderült. – Azért jött látogatóba, mert mindjárt itt a szülinapom. Hatéves leszek.

– Tudom. Azt mondta, hogy egy nagy közös vacsorával fogjuk megünnepelni valahol.

Decker zavartan pillantott körbe, miközben Zoe tovább figyelte.

– Hatalmas nagy vagy – állapította meg a kislány.

– Hát ezt nem most hallom először.

– Ugye nem fogod hagyni, hogy a rossz emberek bántsák Alex nénit? – kérdezte, miközben a hangja és a vonásai hirtelen támadt aggodalmat sugároztak.

Decker épp kortyolni akart egyet a söréből. Lassan letette az üveget.

– Nem, nem fogom hagyni. Mindent megteszek, hogy ez soha ne történhessen meg – tette hozzá kissé esetlenül.

A távolban mélyen dörögni kezdett az ég.

– Azt hiszem, hamarosan itt a vihar – jegyezte meg Decker gyorsan, mert szeretett volna minél előbb témát váltani.

Zoéra pillantott, és kényelmetlenül megállapította, hogy a kislány ártatlan pillantása továbbra is őt fürkészi. Félrenézett, miközben újra felhangzott a mélyről feltörő dörgés.

A nyár lassan véget ért, és az őszi közeledtét jelző viharok egyre gyakrabban csaptak le rájuk.

– Tényleg egyre közeledik – ismételte el Decker, sokkal inkább magának, mintsem Zoénak.

Szemügyre vette a lány otthonával hátulról szomszédos ház hátsó udvarát. Szinte pont ugyanolyan volt, mint az, ahol ő állt. Ugyanaz az alapterület, ugyanaz a fából készült veranda hátul. Ugyanakkora hátsó kert. Ugyanolyan csenevész juharfa az elsovadt gyep közepén.

Egy különbség azonban akadt.

A szomszédban égő lámpák vibráltak. Felgyulladtak, kialudtak. Majd újra.

Decker az égre pillantott. Az égzengés ellenére még nem villámlott, legalábbis ő nem látta. A hőmérséklet is esett valamennyit, és bizonytalan köd kezdett gomolyogni körülöttük, amely a gyülekező felhőkkel együtt elhomályosította az eget.

Pár perccel később piros fények húztak el a fejük felett. Ugyan nem látta a repülőt, de abban biztos volt, hogy a pilóta még a vihar kitörése előtt igyekszik leszállni vagy elhagyni a környéket.

Újra a házra pillantott, és figyelte a morzekód gyanánt felvillanó és kialvó fényeket. Talán a magas páratartalom teszi, gondolta. A nedves vezetékek okozhatják a villódzást.

Valahonnan zajt hallott. Aztán megint. És megint. Újra meg újra ugyanazt a hangot. Pontosabban két jól elkülöníthető zajt. Egy tompa puffanást és egy másikat, amely leginkább csikorgásra emlékeztetett.

Aztán beindítottak egy autót. Minden bizonnyal azon az utcán parkolhatott, amely a szomszédos ház előtt húzódott. Egyenesen a közelgő vihar felé hajtanak majd el.

Eltelt néhány perc, és az első villám lándzsaként cikázott át az égen. Látszólag közvetlenül előtte nyelte el valahol a föld. A villámot egy sokkal hangosabb dörrenés követte. Az ég egyre fenyegetőbb fekete színt öltött. A szél gyorsan terelte maga előtt a vihart a környéken.

– Jobb lesz, ha bemegyünk – jegyezte meg Zoe idegesen.
– Mama azt mondja, hogy több emberbe csap bele a villám, mint gondolnánk.

– Ki lakik abban a házban, Zoe? – mutatott Decker a szomszédos épületre.

A kislány már a hátsó ajtóra tette a kezét.

– Nem tudom – felelte megfordulva.

Decker az épületet szuggerálta, majd a tekintetét egy hirtelen felvillanó fényre kapta.

A másik házban, az egyik ablak mögött csillant fel. A férfi nem volt benne biztos, hogy csak az üvegről tükröződött-e vissza valamilyen benti fény, vagy a jelenség forrása valami más, esetleg veszélyes dolog.

Letette a sörét, és lesietett a verandáról. Ki kell derítenie.

– Te meg hová mész? – kiáltott utána Zoe egy csipetnyi rémülettel a hangjában.

– Menj be, Zoe, csak szeretnék ellenőrizni valamit – szólt vissza a férfi a válla felett.

Az újabb villámot olyan fülsiketítő robajlás követte, hogy a kislány azonnal beiskolt a házba, miközben Decker a másik irányba futott.

Hatalmas mérete ellenére a férfi sok éven át profi sportoló volt. Megragadta a két telket elválasztó kerítés tetejét, elegánsan átlendült az akadály felett, és lehuppant a másik udvarra.

Végigsietett a gyepen a házhoz. Érezte, hogy a hőmérséklet egyre jobban zuhan, miközben a vihar teljesen körülöleli a környéket. A szél süvíteni kezdett, és nekifeszült a testének. Amerika középső nyugati részén nőtt fel, úgyhogy hozzászokott azokhoz a veszélyes időjárási rendszerekhez, amelyek játsszóterüknek tekintették az Ohio-völgyet, miközben úgy ontották magukból a tornádókat, akár egy rákos szervezet a mutáns sejteket.

Tudta, hogy hamarosan zuhogni kezd az eső, valószínűleg szinte vízszintesen.

Elérte a ház nyomáskezelt fából készült teraszát, és felsie-

tett a lépcsőn. Vissza sem nézett Amberék házára, így azt sem látta, hogy Alex Jamison kijön, és körbekémlelve őt keresi.

Az ablakhoz lépett, ahonnan a villanást látta. Most már a szagot is érezte, amely megerősítette a gyanúját.

Az elektromos vezetékek folyadékhoz értek. Nyomozott már gyújtogatásos gyilkosságok ügyében, és a szag összetéveszthetetlen volt. Odabent tűz égett.

Az arcát az üvegnek nyomta, és belesett. Az elektromos tüzek gyorsan mozogtak, általában a falak mögött, ahol észrevétlenül terjedtek, amíg túl késő nem lett.

Egy pillanat múlva észrevett valamit, ami megerősítette a legrosszabb félelmét: egy felcsapó lángnyelvet, majd a fel szálló füstöt.

Aztán jobbra pillantott, miközben egy villám világosságba borította az egész környéket.

Decker megdermedt, ahogy a villám hirtelen támadt fényében észrevett valamit. Egy pillanattal később úrrá lett a bénultságán, és a hátsó ajtóhoz rohant. Gondolkodás nélkül nekivetette a vállát, ahogy régen az amerikai foci-edzéseken az akadályoknak. A rozoga ajtó azonnal megadta magát a hatalmas tömegnek, és kitárult.

A vihar most már teljes erővel tombolt felettük, így Decker nem hallotta, ahogy Jamison a nevét kiáltja. A nő lerohant a verandáról, és a hátsó kerítés felé iramodott, amikor Decker betörte az ajtót. Az eső zuhogni kezdett, és a bömbölő szél szűrős örvénnyé kavarta fel a cseppeket, miközben a vihar több ezer liter vizet zúdított Pennsylvania nyugati sarkára. Jamison elhagyta a cipőjét, és mindene vizes lett, pedig még csak félúton járt a kerítés felé.

A bőrig ázott Decker berontott a konyhába, és jobbra fordult. Már előhúzta a Berettáját, és maga elé célzott. Most már azt kívánta, bárcsak ne itta volna meg azt a néhány sört. Talán szüksége lesz arra, hogy a finommotoros képessége pontosabb legyen, mint most.

Gyorsan végighaladt a sötétbe burkolózó folyosón, és neki-
ment az egyik falnak. Valami a földre esett, ahogy elsodorta.

Egy kép volt az.

Decker átkozódott, hiszen ezzel beszennyezte a területet,
amely már egy bűntény helyszínének számított, és az ilyes-
mit mindig megbocsáthatatlannak tartotta, ha más követte el.
De már nem volt mit tenni. Fogalma sem volt róla, mi folyik
itt. Amit észrevett, az talán csak a jéghegy csúcsa.

Az egyik saroknál először óvatosan kidugta a fegyverét,
majd a fejét. Kétszer gyorsan végigpillantott a szobán, aztán
kiegyenesedett.

Decker most már tudta, mi okozta az első szikrát, aztán
pedig a lángokat.

És a vibráló fényeket.

A szigeteletlen elektromos vezetékek tényleg folyadékban
feküdtek.

De nem vízben.

Hanem vérben.

2. fejezet

– Decker?

A férfi kikukkantott a sarkon, és meglátta a bőrig ázott,
reszkető, mezítlábas Jamisont, aki valamivel arrébb állt a fo-
lyosón, ahonnan ő maga is befordult az imént.

– Van fegyvered? – kérdezte a férfi halkán. A vibráló kék-
ség egymást követő hullámokban öntötte el. Hányingere volt,
és szédült.

Jamison megrázta a fejét.

A férfi odaintette magához.

A nő odasietett, befordult a sarkon, meglátta, amit Decker-

nek már volt ideje szemügyre venni, és földbe gyökerezett a lába.

– Te jóisten!

Decker bólintott. A nő reakciója tökéletesen illett arra, amit láttak.

Elvégre egy férfi lógott a mennyezetről.

Egy kötelet akasztottak egy kampóra, amelyen régebben a most a földön fekvő csillár lóghatott.

A siklóhurkot átvették a férfi nyakán.

Ám az akasztásos halál általában nem okozott vérvesztést.

Decker lepillantott a fával borított padlóra. A vér összegyűlt, majd a fal felé folydogált, ahol hozzáért egy állólámpa rongyos elektromos vezetékéhez, ami rövidzárlathoz vezetett.

Mielőtt Jamison megérkezett volna, Decker a lábával taposta el a szikrákat a kábel kihúzása után. A négyzet alakú szőnyeg és a lelógó tapéta egy része lángra kapott. Nedves kabátjával csapkodva oltotta el a falon terjedő tüzet, a szőnyeget pedig feltekerte, hogy ott is elfojtsa a lángokat. Aztán hátralépett, hogy ennél jobban már ne forgassa fel a bűntény helyszínét. Jamison pont ebben a pillanatban szólt neki.

Decker végigmérte a férfi holttestét, és olyan sebet keresett rajta, amely megmagyarázhatta volna a súlyos vérvesztést.

Nem látott ilyet. Alaposabban pedig egyelőre nem vizsgálódhatott. Ezzel meg kellett várnia a rendőröket. Volt azonban valami, ami nem várhatott.

Jamison pont ezt az aggodalmát fogalmazta meg a következő kérdésével:

– Szerinted lehet még valaki más is a házban?

– Ezt ki kell derítenünk. Van nálad telefon?

– Nincs.

– Nálam sincs. És idebent sem láttam. Rendben, akkor most menj vissza a nővéred házába, és hívd a zsarukat! Én addig átkutatom a házat.

– Decker, meg kell várnod a rendőröket. Nincs erősítésed.

– Lehet, hogy valaki megsérült, sőt akár a gyilkos is itt lehet még.

– Pont az utóbbi lehetőség miatt aggódom – sziszegte Jamison.

– Én is rendőr vagyok – válaszolta Decker. – Kiképeztek erre, és van fegyverem. Ráadásul, ha a gyilkos még itt van, jó eséllyel kisebb nálam. Indulj!

Jamison lassan megfordult, majd végigrohant a folyosón, ki az esőbe.

Decker ellenőrizte a földszintet. Az épületnek volt egy emelete is, és ha valóban pontosan ugyanolyannak tervezték, mint Jamison nővérenek az otthonát, akkor kellett lennie egy pincének is. A férfi visszament a folyosón a fölfelé vezető lépcsőhöz. Kettesével lépkedett fel a fokokon, és érezte, hogy a combizmai minden egyes lépésnél megfeszülnek kissé. Mielőtt nyomozó lett Ohióban, tíz évet töltött egyenruhás járőrként. Ezalatt gyakran kellett bemennie olyan lakásokba, ahol emberek haltak meg. Akadtak olyan módszerek, amelyeket követnie kellett, hogy a lehető legbiztonságosabban fésülhesse át a szobákat, és ezeket alaposan az emlékezetébe véste. Azért egyetlen nyomós ok miatt mégsem olyan volt ez az egész, mint a biciklizés.

A biciklik nem lóttek vissza az emberre.

Az emeleten két kisebb, gardróbos hálószoba kapott helyet, közöttük egy mindkét szobából elérhető fürdővel. Decker átfésülte ezeket is, de nem talált semmit. A hely elhagyatott-nak tűnt.

Nem volt itt semmi, kivéve az akasztott embert a földszinten. Újra lement, és megkereste az alagsorba vezető ajtót.

Volt egy kapcsoló a lépcső tetején, de Decker inkább nem akarta felkapcsolni a lámpát. Nem volt benne biztos, hogy a rövidzárlat a ház többi részében is hatással volt-e a lámpákra, de pillanatnyilag egyébként is a sötétség a legjobb barátja. Minden lépcsőfokot óvatosan kipróbált, mielőtt a teljes súlyával ránehezedett volna. Ám még így is nyikorogtak kissé,

az ő arca pedig minden alkalommal összerándult a zajtól. Sikeresen elérte a lépcső alját anélkül, hogy bárki megtámadta volna.

Körbenézett. Elég sötét volt odalent, és nem látott igazán tisztán, de a hely kifestetlennek tűnt. Az egész helyiséget belemengte a pincékre általában jellemző dohos szag.

Decker óvatosan előrelépett, és majdnem a földre zuhant. Visszanyerte az egyensúlyát, aztán gyorsan elhátrált.

Most már meg kellett kockáztatnia, hogy villanyt gyűjt. Visszaszaladt a lépcsőn, és felkapcsolta a lámpát. Világosság támadt. A fegyverét maga elé tartotta, és lassan újra lement a lépcsőn, amíg meg nem látta azt, amiben az imént megbotlott.

Az arc egyenesen rámeredt, miközben a vibráló kék szín hullámai ismét nekifeszültek a testének.

Egy harmincas évei vége felé járó férfi volt az. Sötét haja, sápadt bőre és átlagos testfelépítése volt. Nagyjából százhetvenöt centi lehetett, de nehéz volt pontosan megmondani, mert a földön feküdt.

Ezek az adatok hosszú rendőrkARRIERJE miatt mind automatikusan végigpörögtek Decker agyán. De mind eltörpültek a legfontosabb megfigyeléséhez képest.

A férfi rendőregyenruhát viselt.

Decker letérdelt mellé, és ellenőrizte a pulzusát a nyakánál.

Nem tudta kitapintani, és a férfi bőre is kihűlt. Ellenőrizte a végtagokat. Már beállt a hullamerevség. Decker gyilkossági nyomozóként szerzett tapasztalatai alapján fontolgatni kezdte a halál okát és időpontját.

Végigtekintett a testen, és sebeket keresett, de nem talált egyet sem. Nem akarta elmozdítani. Már így is eléggé felforgatta a bűntény helyszínét.

Szemügyre vette a férfi száját. A szélén egy kevés hab ült. Ez legalább kétféle halálnemre utalhatott.

Roham.

Vagy méreg.

Rendben, a halál oka nem egyértelmű. És az ideje?

Megnézte a férfi orrlyukait. Döglegyek. Nöstények. Már le is rakták a petéiket, de a fertőzés minimális volt. A döglegyek kilométereikről ki tudták szagolni a döghúst, így ők voltak a rendőrök legjobb barátai. Miután beállt a biológiai halál, az agresszív rovarok segítettek megállapítani annak időpontját.

De amikor Decker egymás mellé rendezte a helyszínelés bizonyítékait, a fejében azonnal megszólalt a riasztó. Valami nem állt össze.

Ha a végtagok megmerevedtek, az azt jelentette, hogy az áldozat egy ideje már halott volt. A test azonban egy idő után visszafordította ezt a merevséget a nagyobb izomcsoportoktól a kisebbek felé haladva, ami arra utalhatott, hogy az áldozat már jó ideje halott volt. És bár a hullamerevség kapcsán tett megfigyelései egybevágtak a test kihűléséből levont következtetéseivel, közel sem álltak összhangban a többi megállapításával.

A gondolatait a közeledő szirénák vijjogása szakította meg.

Gyorsan visszament a lépcsőn, eltette a fegyverét, és kilépett a verandára, majd ott várakozott.

Nagyjából tizenöt másodperccel később egy járóautó hűzódott le a ház előtt.

Amíg Decker odabent volt, a vihar alábbhagyott, de a vilámok még mindig cikáztak, és az ég is dörgött. Legalább az eső már nem vízszintesen zuhogott.

Miközben a rendőrök kiszálltak a járműből, Decker oda szólt nekik, és feltartotta az FBI-os igazolványát. Mindkét járőr előhúzta a fegyverét, és az egyikük Deckerre célzott az elemlámpás pisztolyával.

– Kezeket fel, úgy, hogy lássam! – kiáltotta az egyik rendőr, aki fiatalnak és kissé idegesnek tűnt.

Mivel Decker már korábban felemelte a kezét a magasba, ahol jól lehetett látni, nem igazán tudott mit tenni, ezért inkább így szólt:

– Szövetségi ügynök vagyok. A társam jelentette be az ügyet.

A rendőrök tettek néhány lépést előre, amíg el nem érték a verandát. A másik, rövid, őszülő bajuszú rendőr, aki nagyjából negyvenévesnek tűnt, eltette a fegyverét, átvette az igazolványt, és ellenőrizte. Aztán belevilágított Decker arcába a lámpájával.

– Mi folyik itt? – kérdezte.

– Két holttestet találtam odabent. Az egyiket felakasztották a nappaliban. A másik a pincében van. – Decker szemügyre vette a férfi egyenruháját. – Nem tudom, hogy rendőr-e, de a pincében lévő testen ugyanolyan egyenruha van, mint magukon.

– Micsoda? – csattant fel az idősebb rendőr.

– Ezek szerint halott? – kérdezte a fiatalabb zsaru, aki még mindig Deckerre szegezte a fegyverét.

Decker rápillantott.

– Igen, az. És ha lehet, helyettem célozzon bármi másra.

A fiatal rendőr automatikusan a társára nézett, aki bólintott, miközben visszaadta Decker iratait.

– Mutassa! – rendelkezett az idősebb zsaru.

Jamison ebben a pillanatban bukkant elő a sarok mögül.

A fiatal rendőr felé kapta a fegyver csövét, és célba vette a nőt.

– Ne! – ordította Decker. Nagyot lépett előre, és épp azelőtt csapta felfelé a fiatal rendőr karját, hogy az leadta a lövést. A golyó kevesebb mint fél méterrel süvített el Jamison feje felett. A nő levetette magát a földre.

A fiatal rendőr hátratántorodott, és a fegyverét Decker fejének szegezte.

– Ő a társam! – ripakodott rá a férfi. – Ő hívta ki magukat. Alex, jól vagy?

Jamison lassan feltápáskodott, és remegő lábbal odalépett hozzájuk. Vett egy mély levegőt, és bólintott.

– Igen, jól vagyok.

De közben úgy festett, mint aki mindjárt elhányja magát.

Az idősebb rendőr szúrós pillantást vetett fiatal társára,

majd elkérte Jamison igazolványát. Miután szemügyre vette, visszaadta neki, és a társára pillantott.

– Majdnem lelőttél egy szövetségi ügynököt, Donny – mondta komoran. – Most pedig egy csomó papírmunka vár rád, és közben fel sem emelheted majd a seggedet az íróasztal mellől. A belső ellenőrzés is rád fog szállni. Gratulálok!

A fiatal rendőr eltette a fegyverét, mogorva arcot vágott, és nem szólt egy szót sem.

– Mutassa! – ismételte meg az idősebb járőr.

– Erre! – válaszolta Decker.

3. fejezet

– Nem ismerem – jelentette ki az idősebb rendőr, aki a ház felé tartva Will Curry járőrként mutatkozott be Deckernek és Jamisonnak. A társa is megrázta a fejét. Mindnyájan lenéztek a pince padlóján fekvő egyenruhás férfira. A fenti holttestet már látták, és a rendőrök egyiküket sem ismerték fel.

Curry a férfi mellkasára mutatott.

– Nincs névtáblája. Mindnyájan viselünk névtáblát.

– Egyébként ismernék? – érdeklődött Decker. – Ilyen kicsi a rendőrségi állomány errefelé?

Curry elgondolkodott egy pillanatra.

– Nem ismerek minden egyenruhást, de sokukat igen.

– Nincs pisztoly a tokban – szólalt meg Decker.

Curry bólintott.

– Igen, láttam. Rádiót sem látok nála. Nézzék, ezt be kell jelentenem. A gyilkosságiak fogják átvenni az ügyet. Donny, körbe kell kerítenünk a helyszínt. És senkit sem szabad beengednünk ide.

Donny távozott, hogy intézkedjen, miközben Curry előhúzta a telefonját, elsétált a pince távolabbi sarkába, és telefonált.

Decker letérdelt, és szemügyre vette a testet.
Jamison a férfi széles válla felett leskelődött.
– Hogyan halt meg? – kérdezte.
– Nincs rajta egyértelmű sérülés. Ahogy a fenti fickón sincs, pedig ott az a csomó vér.
– Az akasztásos halál általában vértelen – mondta Jamison. – Hacsak valami meg nem pattant a pasasban, és aztán nem távozott valamelyik testnyílásán.
– Nem volt vér a ruháján – válaszolta Decker. – Szóval nem tudom, ez miként fordulhatott volna elő.
Curry visszajött hozzájuk.
– Rendben, szeretném felvenni a vallomásukat, aztán pedig jobb lesz, ha távoznak. A nyomozók leszedik a fejemet, ha itt találják magukat.
Visszamentek a földszintre, és kiléptek a hátsó ajtón. Curry szemügyre vette a betört nyílászárót.
– Ez meg hogy történt?
– Így jutottam be a házba – világosította fel Decker. – Elmagyarázom, miért.
A vihar nagyrészt eloszlott felettük, az ég kissé kitisztult, és néhány csillag is előbukkant a fejük felett.
Curry előhúzta a jegyzetfüzetét.
– Rendben, halljuk!
Először Decker, aztán Jamison adta elő a történeteket. Amikor végeztek, hallották, hogy valaki őket szólongatja.
– Alex, minden rendben?
Mindnyájan megfordultak, és észrevették Ambert meg Zoét a két telket elválasztó hátsó kerítésnél.
– Menjetek be, egy perc és jövök – felelte Jamison. Curry felé fordult, miközben Amber és Zoe visszament a házba.
– A nővérem, Amber és a lánya, Zoe. Őket látogattuk meg.
– Ezek szerint itt laknak? – kérdezte Curry.
– Igen.
– Velük is beszélnünk kell majd. Talán láttak valamit, aminek köze van a két áldozattal történetekhez.

- Persze, nyugodtan – válaszolta Jamison.
- Mivel foglalkoznak az FBI-nál? – érdeklődött Curry.
- Olyan embereket kapunk el, akik másokat bántanak – mondta Decker. – Ehhez hasonló esetekkel foglalkozunk.
- Curry szemmel láthatólag értette, hogy Decker mire céloz.
- Ez nem szövetségi ügy.
- Érdekes, hogy bármiről kiderülhet, hogy teljesen más, mint aminek először hitték – válaszolta Decker. – Szóval talán segíthetünk.
- Decker – vágott közbe Jamison sértődött hangon. – Nyaralunk. Azért jöttünk, hogy végre kicsit megszabaduljunk az ilyesmitől.
- Te talán igen – válaszolta Decker. – De nekem semmi okom nincs megszabadulni bármitől is.
- Erről nem én döntök – jegyezte meg Curry. – Majd megbeszélhetik a gyilkosságiakkal.
- Jogos – hagyta rá Decker.
- Curry becsukta a jegyzetömbjét.
- De ha már itt vannak, akad bármi meglátásuk az ügyről? Decker a házra pillantott.
- Az akasztás mindig személyes motivációt sejtet. A kontrollról szól. Szörnyű halál, mert a pasas egyszerűen megfuladt, vagy talán a gerincoszlopa végül megadta magát. Mindenesetre beletelik némi időbe.
- És a vér? – kérdezte Curry.
- Vajon honnan származik? Ha az áldozat máshol vérzett el, és a gyilkos összegyűjtötte, majd idehozta a vért, hogy szétlocsolja a földön, vajon mi volt ezzel a szándéka?
- És az alagsorban lévő pasas? – folytatta Curry.
- Vajon rendőr, vagy nem az? Ha nem, miért visel egyenruhát? És megint: hogyan halt meg? Nem láttam rajta egyértelmű sebet, de a szája habzott, szóval lehet méreg is. És még valami. Kié a ház? A két férfi tulajdonában van? Vagy valaki másé?

Curry újra kinyitotta a jegyzetfüzetet, és leírt pár dolgot.

- Még valami?
- Igen. Szerintem a halottkémnek nem lesz könnyű dolga, ha meg akarja állapítani a halál beálltának az időpontját.
- Miért?
- Azért, mert amit ma láttam, az orvosszakértői szempontból lehetetlennek tűnik.

4. fejezet

Amber ágyba parancsolta a vonakodó Zoét, és most a húgával meg Deckerrel üldögélt az otthonuk nappalijában.

– Két ember meghalt? – kérdezte Amber remegő hangon.
– Meggyilkolták őket? Nem tudom elhinni! A közvetlen szomszédságunkban? Te jó ég!

– A rendőrség majd titeket is ki akar kérdezni valamikor – jegyezte meg a húga.

– Miért? – kérdezte Amber dühösen. – Semmit sem tudunk az egészeztől.

– Ez a szokásos eljárás – válaszolta Decker megnyugtató hangon. – Közel laktok a bűntény helyszínéhez. Nem kell aggodnotok a dolog miatt. Rutineljárás.

– Beszélte már Frankkel? – dörzsölte meg Jamison a nővére vállát.

Frank Mitchell Amber férje volt.

– Megpróbáltam elérni, de nem veszi fel a telefont. Amikor felhívtam az irodáját, azt mondták, egy megbeszélésen van. Az új munkája miatt eszméletlenül sokat dolgozik.

– Mivel foglalkozik pontosan? – kérdezte Decker.

– Helyettes vezető egy logisztikai cégnél. Online rendeléseket teljesítenek több különböző cégnek. Azért költöztünk ide, mert Frank megkapta a munkát. Kentuckyban is ugyan-

ennél a cégnél dolgozott, de ez komoly előrelépés számára. Sok embert foglalkoztatnak.

– A raktárak rengeteg munkát teremtenek mostanában – villantotta meg a tudását Jamison. – Sok cikket olvastam erről. Elfogadható a fizetés, a minimálbér felett van, akadnak egyéb juttatások, fizikailag azonban nagyon megterhelő.

– Ne is mondd! – bólintott Amber. – Frank kiszedőként dolgozott egy ilyen helyen, amikor Kentuckyban laktunk. Folyamatosan mozognia kellett. Az alapján pontozták őket, hogy hány csomagot tudtak feldolgozni. Hála az égnek, Frank bekerült a vezetőségbe. A harmincas éveiben jár, jó formában van, de a tempó nagyon megviselte, folyton fájlalta valamijét.

Amber a hátsó ablakon keresztül a házra pillantott, ahol a két férfit holtan találták.

– Azt gondoltam, hogy itt majd tiszta lappal indulhatunk. De most itt vagyunk, és a szomszédunkban gyilkossági nyomozás folyik.

– Lehet, hogy az egésznek semmi köze a környékhez – győzködte Jamison. – Az is elképzelhető, hogy a két áldozat teljesen máshol lakott.

Ambert szemmel láthatóan nem sikerült meggyőzni.

– Mégis mit kellene mondanom Zoénak? Nagyon érzékeny lány, és remek megfigyelő. Biztosan rengeteg kérdése lesz.

– Beszélhetek vele. Vagy akár Decker is.

A férfi meglepettnek tűnt.

– Szerintem jobb lesz, ha te rendezed le vele – mormogta.

– De te is beszélgettél vele a verandán.

– Ezért gondolom úgy, hogy jobb lesz, ha te beszélsz vele. Jamison a nővérere pillantott.

– Amber, minden rendben lesz.

– Nem érted!

– Mit nem ért? – kérdezte Decker.

– Nem csak ezek a gyilkosságok történtek mostanában Baronville-ben. Láttam a tévében!

– Milyen más gyilkosságokról van szó? – kérdezte gyorsan Decker.

Amber épp válaszolni akart, amikor kopogtattak a bejárati ajtón.

Az őszülő hajú férfi ötven év körüli lehetett. Nagyjából száznyolcvan centiméter magas volt, horpadt mellkasa gömbölyded pocakban végződött, amely rálógott az övére. A filigrán nő a harmincas éveiben járt, százhatvan centiméter volt, szálkás alkattal, vállig érő, szőke hajjal és csinos vonásokkal. A férfi gyűrött öltönyt viselt. Fehér ingének gallérján egy kis fekete folt éktelenkedett, és a nyakkendője is csalén állt. A foga egyenetlen volt, és egészen megfeketedett a nikotintól. A nő testhez simuló, fekete kosztümöt viselt egy vakító fehér blúzzal és egy magas sarkúval, amitől magasabbnak tűnt. A foga ragyogóan fehér volt.

Felmutatták a jelvényüket, és megkérdezték, hogy bejöhetnek-e.

– Marty Green és Donna Lassiter nyomozó – mutatkozott be a férfi. – Ön itt lakik? – kérdezte Ambert.

A nő bólintott.

– Amber Mitchell vagyok.

Green Deckerre és Jamisonra pillantott.

– Ezek szerint önök értek először a helyszínre. Ha jól értettük, az FBI-nál dolgoznak. Nem bánják, ha vetünk egy pillantást az igazolványukra?

Decker és Jamison átadták a papírokat. Green felületesen végigfutotta őket, Lassiter ellenben sokáig vizslatta a dokumentumokat.

– Olvastuk a vallomásukat – kezdte Green. – Most szeretnénk személyesen önöktől is hallani a történeteket.

Mindnyájan leültek a nappaliban.

– Hölgyem, megkérhetem, hogy várjon a másik szobában, amíg ezzel végzünk? – szólta Lassiter Amberhez. – Köszönöm! Később természetesen önnel is szeretnénk majd beszélni.

A nő gyorsan felállt, vetett egy ideges pillantást a hűgára, majd távozott.

A két nyomozó átható tekintettel vizsgálta a párost.

– Az igazolványuk alapján maguk nem különleges ügynökök – kezdte Lassiter.

– Valóban nem – válaszolta Jamison. – Civilek vagyunk, de egy FBI-os akciócsoporthál dolgozunk.

Green Deckerre nézett.

– Azt mondja, civilek. Régóta vagyok zsaru, és a szimatom azt súgja, hogy maga is az.

– Ohio, Burlington. Tíz évig járőröztem, aztán nagyjából még egy évtizedig nyomozóként dolgoztam, mielőtt az FBI-hoz kerültem volna.

Green megköszöri a torkát, és kinyitotta a jegyzetfüzetét.

– Rendben, akkor vegyük át, mi történt ma este.

Először Decker beszélt, aztán Jamison.

Green mindent gondosan lejegyzetelt a papírra egy tollal.

Deckernek feltűnt, hogy Lassiter inkább egy kis laptopot használ, az ujjai szinte repültek a billentyűk felett.

– Sikerült megállapítani a halál okát? – kérdezte Decker, miután befejezték a mondókájukat. – Esetleg azonosították már őket?

Green épp mondani akart valamit, de Lassiter közbevágott:

– Elnézést, de itt mi kérdezzünk, maguk pedig válaszolnak.

Decker Greenre pillantott.

– Akkor ez nemleges válasz mindkét kérdésemre.

– Dolgozunk rajta. Sok vért találtunk mindenhol, de nem tudjuk, honnan származik – válaszolta Green.

– Igen, ezen én is gondolkoztam. Nem láttam sérüléseket a felakasztott férfin, de le kell futtatni pár tesztet, hogy tényleg az ő véréről van-e szó. Lehet, hogy megölték, lecsapolták a vérért, és aztán lógatták fel.

Green elfintorodott.

– Mi ez, valami szekta? Emberáldozat?

– És mi van, ha nem az áldozat véréből van szó? – kérdezte Lassiter.

– Akkor valaki másé. Az is lehet, hogy benne lesz valamelyik adatbázisban. – Decker elhallgatott. – De az is elképzelhető, hogy nem is emberi vér.

Lassiter és Green döbbenten hallgatta a felvetést.

– Mégis miből gondolja, hogy nem emberi vér? – kérdezte Green.

– Nem mondom, hogy így gondolom. Csak azt mondom, hogy egy állat megölése és a vér összegyűjtése kevesebb gonddal jár, mint ha ugyanezt egy emberrel akarjuk megcsinálni. Amíg ideautóztunk, több farm mellett is eljöttünk, ahol tehenet, kecskét és sertést tartanak. Csak azt mondom, hogy ez is egy eshetőség. De térjünk rá a pincében talált fazonra: a maguk embere?

Lassiter épp kinyitotta a száját, de ezúttal Green volt a gyorsabb.

– Nem, nem a mi emberünk. De az egyenruha a miénk. Az a nagy kérdés, hogy honnan szerezték – tette hozzá. – A ház tulajdonosát is keressük. A két férfinál nem volt semmilyen igazolvány.

A beszélgetés alatt Lassiter kendőzetlen bosszúsággal figyelte a társát. Odahajolt Greenhez, de olyan hangosan szólt meg, hogy Decker és Jamison is tisztán értse:

– Marty, még őket kettőjüket sem zártuk ki a gyanúsítottak közül.

Green a nőre pillantott, és az arca elbizonytalanodott. Deckerre nézett.

– Ellenőriznünk kell, hogy hol tartózkodtak a bűntény elkövetésének az idején.

Decker bólintott.

– Csak hat körül érkeztünk a városba. Nem sokkal azelőtt megálltunk tankolni, ezt megerősíti majd a hitelkártyás vásárlás és a benzinkút térfigyelő kamerája. Vacsora után kijöttem a hátsó teraszra. Addigra besötétedett. Alex unokahúga

pár perccel később csatlakozott hozzám. Alex a nővérével beszélgetett odabent. Negyed kilenc körül észrevettem a szikrázást, és a házhoz rohantam, ahol megtaláltam a testeket. Alex pár perccel később tárcsázta a segélyhívót. Maguk pedig nem sokkal később megérkeztek. – Elhallgatott. – A pincében lévő pasas pulzusát ellenőriztem, hogy biztosan halott-e. A felakasztott férfi esetében erre nem volt szükség. Az alagsorban lévő test nagyon hideg volt, pedig odalent nem volt annyira hűvös. A hullamerevség is beállt. Az orrlyukában döglegyeket találtam, úgy tűnt, már lerakták a petéiket is. De a fertőzöttség minimális volt. – Megint elhallgatott, és várta a páros reakcióját.

– Ha ellenőrizni tudjuk az alibijüket – szólalt meg Green –, a halál időpontja alapján kizárhatjuk majd magukat a gyanúsítottak közül. – A társára pillantott, mielőtt folytatta volna: – Hány gyilkossági ügyet oldott meg, Decker ügynök?

– Több százat – válaszolta a férfi. – Ohióban és az FBI-jal is. Hivatalosan vakáción vagyok, szóval, ha szükségük van egy kis pluszsegítségre, rám számíthatnak.

– Decker! – korholta Jamison. – Mégis milyen vakáció az, ha egy másik ügyön dolgozol?

– Ez amúgy is ki van zárva – zárta le a beszélgetést Lassiter. Decker továbbra is Greent figyelte.

– Csak azért ajánlottam fel a segítséget, mert úgy tudom, hogy nem csak ez a két gyilkosság történt a városban mostanában.

– Ezt meg ki mondta magának? – kérdezte Lassiter élesen.

– Tehát igaz? – érdeklődött Decker.

Green Lassiterre pillantott, majd bólintott.

– Sajnos igaz.

5. fejezet

Két csattanás.

A hullaszállító hátsó ajtói bevágódtak, és elindult a két azonosítatlan holttesttel.

Decker és Jamison az utcáról figyelte, ahogy elhalad mellettük a jármű egy járőrautó kíséretében.

A rendőrségi szalag csapkodott a vihar utáni szélben.

Green nyomozó odasétált hozzájuk, miközben Lassiter visszament a házba.

- Leellenőrizzük az ujjlenyomatukat – szólalt meg Green.
- Remélhetőleg így kiderül, kik voltak.
- Sokan nem szerepelnek az adatbázisokban – jegyezte meg Jamison.
- Mások viszont igen – vetette ellen Green.
- Meséljen egy kicsit a többi gyilkosságról – váltott témát Decker.

Green elővett egy csomag rágót, bekapott egyet, a csomagolást pedig apró labdaccsá gyúrta, és betette a zsebébe.

Decker a férfit vizslatta.

- Egyszer volt egy társam Ohióban, aki egyfolytában rágózott. A dohányzásról próbált leszokni.
- Két éve letettem a koporsószeget – vallott színt Green.
- De a fogaimból szinte semmi nem maradt.
- Szóval, mi van a többi gyilkossággal? – próbálkozott tovább Decker.

– Sok gondunk van a városban. Csődbe mennek a boltok. A jelzalog alatt lévő házakat lefoglalják. Sok a munkanélküli, akik kilátástalan helyzetben vannak. A drogfüggők száma az egekben.

– Ez nem csak itt van így – válaszolta Jamison. – Mindenhol ezt látjuk.

– Gyerekkoromban még működtek a bányák és az üzemek – folytatta Green. – Az embereknek volt pénze. Az apák

dolgoztak, az anyák otthon maradtak a gyerekekkel. Vasárnap templomba jártak a családok. A belvárosban állandó volt a nyüzsgés. Aztán csődbe mentek a bányák meg az üzemek, és minden összedőlt. Az egész város ezektől függött. Maga a város is csak ezek miatt létezhetett.

– Baronville? – kérdezte Jamison. – A nővérem mesélt róla egy kicsit.

Green tovább rágózott, és bólintott.

– Sok-sok évvel ezelőtt idősebb John Baron a környékre érkezett, és szenet talált. Azért építette fel a várost, mert emberekre volt szüksége a bányákban. Egy vagyont keresett ezzel, aztán megnyitotta a széntelepeket és a kokszyárat, majd a textilüzemeket, végül pedig a papírüzemeket. Utána földgázt talált, és még több pénzt keresett. A nagyapám azt mondta, hogy az öreg Baron életében egyetlen bukkanó akadt. A textilvállalkozása nem működött jól, és a halála környékén pont el akarta adni. De ezt leszámítva a pasas sohasem hibázott, ha üzletről volt szó. Felépített egy hatalmas kúriát, és úgy élt, mint egy király. De amikor meghalt, a dolgok rosszra fordultak. A vállalkozások bukdácsolni kezdtek, és eladták őket. Amikor a gazdaság mélyrepülésbe kezdett a hetvenes években, és a gyártást külföldre költöztették, végül mind csődbe ment. A jó idők véget értek, és Baronville kedves lakói hirtelen nem találták a helyüket. Ez azóta is így megy.

– A gyilkosságokról is elárul valamit, vagy folytatja a történelemleckét a városról? – vágott közbe türelmetlenül Decker.

Green kiköpte a rágóját, és egyenesen Decker szemébe nézett.

– Négy áldozat két különböző helyszínen. De mindegyik eset két hét leforgása alatt történt, a legutóbbi alig egy hete.

– Hasonlóságok? Mintázatok? – érdeklődött Decker.

– Csak annyi, hogy mindegyik furcsa volt – válaszolta Green, és undorodva elfintorodott.

– Van valami nyom? – kérdezte Jamison.

– Semmi érdemleges. És ahogy tudják, az idő előrehaladtával csökken az ügy megoldásának az esélye.

– Ne is mondja! – válaszolta Decker.

Ebben a pillanatban Lassiter kilépett a házból, és intett Greennek.

– Marty, bejönnél megnézni valamit?

Green az udvaron át a nőre pillantott.

– Mi az?

Lassiter Deckerre nézett.

– Nem akarom illetéktelen személyek előtt elmagyarázni.

Green odafordult a férfihoz.

– Holnap délelőtt bent leszek az őrsön a Baron Boulevardon. Ha akar, benézhet.

– Megint a Baron név! – jegyezte meg Decker.

– Ha elég sokáig marad, biztosan torkig lesz majd a Baron névvel – válaszolta Green.

– Él még leszármazott? – kérdezte Jamison.

– Egy igen – mondta Green, azzal átbaktatott a nedves fűvön Lassiterhez.

Jamison azonnal nekiesett Deckernek.

– El sem hiszem, hogy megint egy gyilkossági nyomozás kellős közepébe csöppentél! Washingtonban a szemtanúja voltál egynek. Ráadásul a Pennsylvania Avenue-n! Most itt vagyunk Pennsylvania államban, és rögtön találsz két holttestet.

– És ha már itt vagyok, az a legkevesebb, hogy kiderítem, ki ölte meg őket.

– Sohasem unod meg? – kérdezte Jamison fásultan.

– Ez a munkám. Ha ez nincs, semmim sem marad.

– Ó, bárcsak egyre többen fedeznék fel a gyilkosság gyönyöreit! – csattant fel Alex.

– Alex, ingerültnek tűnsz.

– Az is vagyok! De nem úgy fest, hogy dolgozhatsz majd az ügyön. Hallottad, mit mondott Lassiter.

– De a társát is hallottam. Ő segítséget akar kérni, még ha a nőnek nem is tetszik a dolog.

– Ettől függetlenül nem biztos, hogy hagyják, hogy ezen az ügyön dolgozzunk – mutatott rá Jamison.

– Ha több gyilkosság is történt itt, biztosan jól jönne nekik a segítség.

– Nem ajánlom, hogy felhívd Bogartot, és megkérdd, hogy avatkozzon be.

Decker óvatosan méregetni kezdte a nőt.

– Mi lenne, ha te hívnád fel?

– Ó, nem, ne is álmoldj róla, hogy belekeversz ebbe!

– Alex, a közelmúltban hat felderítetlen gyilkosság történt Baronville-ben.

A nő elvörösödött.

– Tudom!

– És itt a nővéred meg a családja. Egész pontosan a legutóbbi gyilkossági helyszín közvetlen szomszédságában.

Jamisonnak leesett az álla.

– Decker, el se hiszem, hogy büntudatkeltéssel próbálsz hatni rám.

– Emberek haltak meg, Alex.

– És a rendőrség meg fogja találni az elkövetőt.

– Ebben nem vagyok olyan biztos.

– Miért nem?

– Mert Green és Lassiter nyomozó a jelek szerint átsiklott egy elég fontos bökkenő felett a tett helyszínén. Lehetőséget teremtettem rá, hogy mondjanak róla valamit, de nem haraptak rá.

– Milyen bökkenőről beszélsz?

– Csak bízz bennem! Nem vagyok meggyőződve róla, hogy alkalmasak a feladatra, ennyi az egész.

Jamison épp mondani akart valamit, de aztán elhallgatott, és a ház irányába pillantott, ahol a két holttestet megtalálták.

Nagyot sóhajtott.

– Rendben, rendben – nyögte nagy nehezen.

– Neked semmit sem kell csinálnod, Alex. Élvezd a vaká-

ciót, töltsd az idődet a nővéreddel és a családjával, engem pedig hagyj dolgozni az ügyön.

A nő elvörösödött.

– Na persze, majd egyedül hagylak! El se hiszem, hogy ezt mondd.

Most Decker bizonytalanodott el.

– Igazság szerint... Zoe miatt mondtam.

– Hogyhogy?

– Arra kért, ne hagyjam, hogy a rossz emberek bántsanak.

– Ezt igazán nagyra értékelem, Amos, tényleg. De már nagylány vagyok, ha nem vetted volna észre. Az FBI-nál kaptam kiképzést, és életem legjobb formájában vagyok. A pisztollyal is tudok bánni. Készen állok arra, hogy a munkámat végezzem.

Decker elmosolyodott.

– Mi van? – fortyogott a nő.

– Bárcsak én is azt mondhatnám magamról, hogy életem legjobb formájában vagyok!

– Te az NFL-ben játszottál. Erősen kétlem, hogy valaha is megütöd még egyszer azt a szintet. De azért ne aggódj.

– Miért ne?

Most a nőn volt a sor, hogy elmosolyodjon.

– Majd én vigyázok rád.

6. fejezet

– Ez kész örület – mondta Frank Mitchell.

A nappalijában ült Amber, Decker és Jamison társaságában. Éjfélre járt az idő, épp pár perccel korábban érkezett haza. Hazafelé menet végre visszahívta Ambert, ekkor hallott először a gyilkosságokról.

Száznyolcvanöt centi magas, vékony, izmos férfi volt, gön-

dör, szőke hajjal és hosszú oldalszakállal. A gallérjánál ki-gombolt, fehér inget viselt egy meglazított nyakkendővel és sötét sportzakóval. A zoknija kissé lecsúszott, és alkalmi, fekete cipője orrát már megkarcolta.

Amber ott ült mellette, Frank pedig védelmezően ölelte át.

– Amikor hallottam, hogy a többi gyilkosságról mesélnek a tévében, egészen megdöbbenem – mondta a nő. – Nem kellene ilyesmiknek történnie egy ilyen kisvárosban. Most már azt kívánom, bár sohase költöztünk volna ide.

Frank kételkedő pillantást vetett a feleségére.

– Engem áthelyeztek, Am. Nem volt választásom.

– Mit tudtok mondani a többi gyilkosságról? – érdeklődött Decker. – Említettétek, hogy a tévében hallottatok róluk.

Amber vállat vont.

– Láttam egy riportot a helyi híradóban. Nem figyeltem a részletekre, csak annyit jegyeztem meg, hogy pár embert meggyilkoltak, és a rendőrség vizsgálja az ügyet. Aztán ki-kapcsoltam a tévét, mert Zoe bejött a szobába.

Frank levette a nyakkendőjét, lehajította a dohányzóasztalra, és megdörzsölte a nyakát. Kimerülten elmosolyodott.

– Még mindig nem szoktam meg, hogy ki kell öltöznöm a munkához. – Azzal hátradőlt. – Ahogy mondtam, vagy el-vállalom ezt a munkát, vagy maradhattam volna fizikai me-lős Kentuckyban. – Deckerre pillantott.

– Korábban a kiskereskedelemben dolgoztam, mielőtt a logisztikára váltottam volna. De a bevásárlóközpontoknak befellegzett, mert mindenki online vásárol. Az egyetemet sem fejeztem be. Szóval itt tartok.

– Édesanyád megbetegedett, te pedig otthagytad az isko-lát, hogy otthon segíts, kicsim. Egyébként pedig keményen dolgozol, és haladsz előre a cégnél – biztatta Amber.

Frank halványan elmosolyodott, és megveregette a nő kezét.

– Mindegy is, most itt vagyunk Baronville-ben, legalábbis egyelőre. A munka kétszer annyit fizet, mint az előző, és a jut-

tatások is sokkal jobbak. A lakhatás pedig nagyon olcsó erre felé. Ezért nem építenek logisztikai központokat nagyvárosok környékére. A telkek és minden más is túl drága lenne.

– Hát az ehhez hasonló területekre rá is férnek az új munkalehetőségek – jegyezte meg Jamison.

– Csak az a gond, hogy nem találunk minden pozícióra embert.

– Miért nem? – kérdezte Jamison. – Az ember azt gondolná, hogy a helyiek bármit megtesznek, hogy munkához jussanak.

– Ez így is van. Csak nem mennek át a drogteszten – világosította fel Frank. – Inkább az állam más részeiből, sőt akár Ohióból keresünk embert.

– Jobb lesz, ha lefekszünk – szólt közbe Amber. – Frank egész nap dolgozott, biztosan nagyon kimerült. Vacsoráztál, drágám?

– Rendeltek pizzát. Jól vagyok. – Deckerre és Jamisonra pillantott, majd félénken elmosolyodott. – Jó újra látni, Alex. És nagyon örülök, hogy megismerhettelek, Amos. Bárcsak ne kötődne a látogatásodhoz ez a szörnyűség!

Decker a férfira pillantott.

– Tudom, hogy a rendőrség már beszélt Amberrel. De téged is meg akartalak kérdezni, hogy láttál-e bárkit a mögöttek lévő házban?

Frank elgondolkodott ezen.

– Nem, nem igazán. Jó pár hónappal Amber és Zoe előtt költöztem ide, hogy hozzászokjak a környékhez, beletanuljak a munkába, és előkészítsem a házat meg a többit. Reggel korán indulok, és meglehetősen későn érek haza. Egy ideig még ez lesz. Elég sokat kell tanulnom most, hogy bekerültem a vezetőségbe. Ez rengeteg túlórát jelent.

– Sohasem láttál senkit a hátsó kertben? Esetleg az ablakban vagy a hátsó ajtónál?

Frank megrázta a fejét, és Amberre pillantott.

– Én még nem is igazán jártam odakint a hátsó kertben –

mondta a nő. – Annyi teendőm van idebent! A fenébe is, még mindig pakolom ki a dobozokat. A rendőrségnek is ezt mondtam.

– Hogy haltak meg? – kérdezte Frank.

– A rendőrség még nem biztos benne – mondta Decker.

– De te találtad meg a testeket – ütötte a vasat Amber.

– Biztosan van elképzelésed arról, hogy mi történt.

– Van. De sajnos nem mondhatom el nektek.

Ambert szemmel láthatólag meglepte a válasz, ezért a húga gyorsan megmagyarázta:

– Lehet, hogy mi is segítünk az ügyben. Ezért nem beszélhetünk róla.

– Segítetek az ügyben? De azt hittem, hogy vakáción vagytok.

Jamison metsző pillantást vetett Deckerre, mielőtt válaszolt volna a testvérenek.

– Én is azt hittem. De a jelek szerint a gyilkosok fittyet hánynak az időbeosztásunkra. Legalábbis az enyémmre.

Amber önkéntelenül is összerezzent.

– Te jó ég! Még mindig nem tudom elhinni. Egy gyilkosság, szinte a hátsó udvarunkban! – Deckerre bámult. – Te, gondolom, hozzá vagy szokva az ilyesmihez.

A férfi visszanézett rá.

– Rosszul gondolod. – Azzal Jamisonra nézett. – Van kedved kocsikázni egy kicsit?

A nő értetlen pillantást vetett rá, de lemondóan bólintott.

Az autót bérelték, elsősorban azért, mert Jamison saját kocsija olyan kicsi volt, hogy Deckernek lényegében félbe kellett hajtania magát, ha be akart szállni. Egy ilyen hosszú autós kiránduláshoz ez nem tűnt jó ötletnek.

Egy Yukonban sokkal jobban elfért a lába és a feje is.

– Azt mondtad, kocsikázunk egy kicsit – jegyezte meg Jamison. – Istenkém, ugyan mégis hová tarthatunk?

- Csak menj át a másik utcába, Alex!
- Megkérdezhetem, mégis miért, amikor már jártunk ott?
- Csak szeretnék megnézni valamit.
- Sétálhatunk is.
- Egyszerűbb lesz kocsival.

Ahogy bekanyarodtak az utcába, Decker az elején látható táblára mutatott.

- Zsákutca. Nincs másik kijárat.
- Hát ma este innen tényleg többen nem jutottak ki.

A rendőrség továbbra is a helyszínt vizsgálta, és az egyik járőr feléjük pillantott, miközben elhajtottak. Mielőtt még reagálhatott volna, Jamison gyorsan elhaladt a ház előtt. Elérte az út végét, megfordult, leparkolt a városi terepjáróval a padkánál nagyjából hat házzal a helyszín után, és lekapcsolta a lámpát.

Miközben figyeltek, Green és Lassiter tűnt fel a bejárati ajtóban. A veranda fényében a két nyomozó szemmel láthatólag élénk eszmecsere-t folytatott.

– Erre voltál kíváncsi? – érdeklődött Jamison, és nagyot ásított.

Decker megrázta a fejét. Az utcát akarta ellenőrizni, meg az itt parkoló autókat. Az itteni házakhoz nem tartozott garázs, csak fedett beállóknak vagy az utcán lehetett megállni.

Annyi tűnt fel, hogy a rendőrautókon és saját városi terepjárójukon kívül nem állt más kocsi az úttesten vagy a gyilkosság helyszínétől szolgáló ház közelében. Decker szemügyre vette az utcán sorakozó házakat. Seholy sem égtek fények, de ezt a késői órának is betudhatta.

- Úgy fest, hogy a legtöbb helyen nem laknak.
- Hát, ahogy azt már mondták, Baronville nem éppen egy pezsgő kisváros.

– Ez azt is jelenti, hogy nem lesz itt senki, aki segíthetne abban, kik jártak a bűntény helyszínének a közelében. Márpedig az a két ember élve vagy holtan, de bejutott oda. A ház mellett nincs garázs, ahová beállhattak volna, ezért valamilyen bizonyára lehetett őket látni.

– Vagy a két férfi csak beszélgetett, aztán odabent végeztek velük.

Decker lehunyta a szemét, és végiggondolta, hogy mi mindent látott és hallott, mielőtt a házban égő lámpák vibrálni kezdtek volna a rövidzárlat miatt.

Elsuhant felettük egy repülőgép.

Egy sor zaj: tompa puffanás és csikorgás.

Egy elinduló autó.

A repülő? Egyértelműen nincs kapcsolat.

A furcsa hangok? Talán van kapcsolat.

Az autó, amelyik elhajtott, miután kitétek a testeket?

Decker szorosabban hunyta le a szemét. Tökéletes emlékezete vizuális dolgokkal működött a legjobban. De azért hangok esetében is sokkal jobb volt az átlagnál.

– Te meg mit csinálsz? – érdeklődött Jamison.

A férfi összevonta a szemöldökét, ahogy a nő hangja megzavarta, miközben próbálta pontosan felidézni a korábban hallott zajokat.

– Decker, már majdnem hajnali egy óra van, és kivagyok. Hat órát vezettünk, hogy ideérjünk. Pontosabban én vezettem hat órát, hogy ideérjünk.

Decker vonásai kisimultak.

– A te nővéred. Ha valaha meglátogatjuk az én nővéreimet, majd én vezetek.

– A te testvéreid Kaliforniában és Alaszkában élnek. Nem fogunk autóval elmenni sem Kaliforniába, sem Alaszkába.

– Akkor ezek szerint nem látogatjuk meg őket.

A nő nagyot sóhajtott, hátradőlt, és babrálni kezdett a kormányon lévő irányjelző karral.

– Miért olyan fontos neked ez az egész? Értem én, hogy egy gyilkosságról van szó. És ez igazi szörnyűség. De nem vizsgálhatsz ki minden gyilkosságot, amibe csak belebotasz.

– Miért nem? – kérdezte a férfi nyersen.

– Csak nem, és kész – vágta rá a nő gyorsan.

A férfi megrázta a fejét.

– Egyetérthetünk abban, hogy nem értünk egyet.

– Amos – szólalt meg a nő pár pillanattal később –, már megtaláltad Cassie és Molly gyilkosát. Megkapták, amit érdemeltek. De nem oldhatsz meg minden utadba kerülő gyilkossági ügyet. Ez egyszerűen lehetetlen. Kudarokra ítéled magad.

Decker nem válaszolt. Csak bámult kifelé az ablakon a házra, ahol megtalálta a két holttestet.

– Visszamehetünk végre a nővéremhez? – kérdezte meg végül Jamison. – Vagy ledőljek itt a kocsí hátuljában aludni?

– Mehetünk.

A nő gyorsan elhajtott.

Az emeleti két vendégszobában szálltak meg Mitchellék-nél. Amber azt mondta, hogy a két helyiség régen egyetlen hatalmas háló volt, de ők kettéosztották. Zoe ugyan már majdnem hatéves volt, de Amber és Frank szeretett volna még gyermekeket.

Jamison röviden beszélt a testvérével, aki ébren várta őket, majd jó éjszakát kívánt neki. Deckerrel felmentek az emeletre, ahol Jamison elvonult az egyik szobába, Decker pedig a másikba.

Később a férfi leült az ablaknál, és kinézett az utcára. A környék nagyon hasonlított az ohioi születővárosára. Egy félig élő, félig halott település. Talán inkább az utóbbi, mint az előbbi.

A férfi levetkőzött, lefeküdt az ágyra, és a plafont bámulta.

Bizonyos szempontból, talán nem is mellékes szempontból, Jamison fején találta a szöveget.

Újra és újra Cassie és Molly gyilkosát próbálom elkapni.

Ennek sohasem lesz vége, mert mindig ólálkodnak majd odakint gyilkosok.

Üdvözöllek a világomban!